

קרח חי"ח שיחה ה'

קורח חשב שה"מטה" כמו שהוא אינו יכול להיות כלי לאלוקות. ולכן התיקון לטעות קורח מודגש במתנות כהונה, שניתנים לכהן אך אינם נעשים קרבן, להורות שגם הדברים הגשמיים כמו שהם שייכים לקדושה. וענין זה מודגש עוד יותר במתנות לוי, שהם חולין גמורים, ואין ללוי חלק מסוים.

בנוגע לסמיכת פרשיות קורח ומתנות כהונה, מבואר בספרי וברש"י שלאחר שבא קורח וערער על הכהונה אמר המלך "הריני כותב וחותם לך ומעלה בערכאין", וזהו על ידי מתנות כהונה.

אך צריך להבין מהו הטעם לסמיכות פרשת מתנות לוי, דלכאורה קורח היה לוי - ולא חלק על מתנות לוי - ואם כן מהו השייכות דמתנות לוי להמחלוקת על כהונת אהרן?

ועוד צריך להבין, לכאורה התיקון לטעות קורח היה צריך להיות על ידי העלאת דבר גשמי לקדושה בתכלית השלימות על ידי הקרבנות וכיוצא בזה, ולא על ידי מתנות כהונה שהם להנאת הכהנים, וכמה מהקרבנות הם חולין.

ובכלל מדוע במצות כהונה ישנו שיעור למעלה, ועד שהרמב"ם פוסק שלא יקדיש כל נכסיו להקב"ה?

והביאור בכל זה: אהרן הוא חסד - שענינו המשכת אלוקות למטה, וקרח הוא גבורה - העלאה למעלה. שקורח חשב שהמטה כמו שהוא אינו יכול להיות כלי לאלוקות. ולכן התיקון לטעות קורח מודגש במתנות כהונה שניתנים לכהן אך אינם נעשים קרבן, להורות שגם הדברים הגשמיים כמו שהם שייכים לקדושה.

וענין זה מודגש עוד יותר במתנות לוי, שהם חולין גמורים, ואין ללוי חלק מסוים.

והנה, מבואר בדא"ח שקורח טען "טלית שכולה תכלית" - בחינת מקיף - "פטורה מציצית" - המשכה בפנימיות. ולכן אמיתית התיקון לטעות קורח הוא על ידי שמשמש בדברים גשמיים - שנשאר אצלו לאחר נתינות המתנות - לשם שמים ו"בכל דרכך דעה". שזהו ענין המשכת האלוקות בפנימיות בדברים גשמיים.

וזהו הקשר לג' תמוז, שגם לפני שיצא לגמרי מרשותם כו' הסכימו לעניני הפצת היהדות שעשה אז בהיותו עוד ברשותם.

וג' מדריגות אלו הם (א) היחוד מלמעלה למטה שפועל רצוא לפרישות מן העולם. (ב) היחוד מלמטה למעלה, שגם הדברים הגשמיים קשורים לאלוקות, שפועל המשכה בעולם, אך העולם ואלוקות הם ב' עינים שונים. (ג) והחיבור דב' מדריגות אלו שאז נרגש שהדבר הגשמי נעשה ענין של אלוקות.

וג' מדריגות אלו מרומזים בתורה שאמר כ"ק מו"ח אדמו"ר טרם נסיעתו לקאסראמא: "יהי ה' אלוקינו עמנו גו", (א) "ה' אלוקינו" הוא שהאלוקות נעשה כוחנו וחיותנו. (ב) "ה' אלוקינו עמנו" הוא שהאדם הוא מציאות בפני עצמו אך הוא קשור לאלוקות - "עמנו". (ג) "אל יעזבנו ואל יטשנו" "הגם אז מיר זיינען ניט גלייך צו אבותינו", שגם אלו שהם תחתונים ממש (ועד אלו שאסרו אותו כו') אינם נפרדים מה'.

